

SBOROVÁ SHROMÁŽDĚNÍ

Červen 2001

10.00	ČK	Olga Tydlitátová, VP	3. června	9.00	BD	Jiří Malý, VP
14.15	Rych	Olga Tydlitátová, VP	<i>Hod Boží svatodušní</i>	10.00	Kuř	Jaroslav Vitek, VP
				13.45	Tiš	Jaroslav Vitek, VP
19.00	BD	Leonardo Teca, VP	4. června	19.00	BD	Leonardo Teca, VP
		<i>společně se sborem Brno II</i>	<i>pondělí svatodušní</i>			<i>společně se sborem Brno I</i>
8.30	BK	Jiří Gruber	10. června	9.00	BD	Jaroslav Vitek
10.00	ČK	Jiří Gruber, křest	<i>neděle sv. Trojice</i>	9.45	Tiš	Jiří Malý
10.00	ČK	Jiří Gruber	17. června	9.00	BD	Jiří Malý
		<i>sborové shromáždění</i>	<i>1. po Trojici</i>	10.00	Kuř	Ctírad Novák
				13.45	Tiš	
				19.30	BD	Štěpán Hájek
10.00	ČK	Olga Tydlitátová, VP	24. června	9.00	BD	Jiří Malý
		<i>ukončení školního roku</i>	<i>2. po Trojici</i>	9.45	Tiš	
14.30	BD	<i>Setkání rodičů a dětí</i>		14.30	BD	<i>Setkání rodičů a dětí</i>
9.00	ČK	Olga Tydlitátová	1. července	9.00	BD	
14.15	Rych	Olga Tydlitátová	<i>3. po Trojici</i>	13.45	Tiš	

LEGENDA: BK Betlémský kostel
ČK Červený kostel
Rych Újezd - Rychmanov

BD Blahoslavův dům
Tiš Tišnov
Kuř Kuřim

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

SETKÁVÁNÍ

Červen 2001
Ročník 3

Číslo 6

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

DOBRODINÍ, KTERÉ NIC NESTOJÍ

Říci dobré slovo.
Povzbudit nemocného.
Poskytnout i malou pomoc.
Pochválit jídlo.
Nezapomenout nejbližší narozeniny.
Zavřít opatrně dveře.
Těšit se z maličkostí.
Za vše být vděčný.
O něco prostě poprosit.
Pro někoho si vymyslet malý dárek.
Dát někomu dobrou radu.
Přečíst něco k přemýšlení.
Napsat dopis a tím udělat radost.
Nemyslet dále na malé pichlavosti.
Neohřívát znovu oprávněnou vinu.
Nestěžovat si na nedopatření.
Odstrkování nepokládat za odmítnutí.
Nebrat vážně skličenosť.

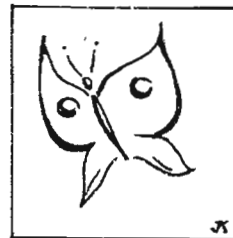
Křivé slovo nepovažovat za urážku.
Mít slovo uznání pro dobro bližního.
Slovo solidarity pro pokořeného.
Slovo žertu pro děti.
Pro smutného mít vřelý stisk ruky.
Poctivě přiznat způsobené bezpráví.
Těšit se na zítřek.
Leccos přespát.
Udělat si čas a všechno dělat s péčí.
Vždy a ve všem však: prokazovat lásku.

Max Huber, přel. jbj

Obraz na obálce je od Horsta Rackeho: Příkaz k misii - Mt 28,16-20, Sk 1,6-14

ÚVODNÍK

SVÁTKY DUCHA SVATÉHO

Byl právě čas kolem Velikonoc, když apoštol Pavel psal do Korintu, že v Efezu "zůstane do letnic". I křesťanům z pohanů bylo známo, co jsou letnice. Při návratu ze své poslední misijní cesty se Pavel rozhodl "minout Efez a neztrácet čas, neboť spěchal, aby byl pokud možno na den letnic v Jeruzalémě" (Sk 20,16).

V Jeruzalémě se letnice již od návratu z exilu slavily na památku darování Zákona na Sinaji a jako zpřítomnění ustavení Božího lidu. Ostatně proto se také sedm týdnů po Velikonocích shromáždili "v Jeruzalémě zbožní židé ze všech národů na světě" (Sk 2,5).

A právě v den darování Zákona byl seslán Duch svatý na dvanáct apoštolů. Ti začali mluvit o velikých skutečích Božích tak, že jim všichni rozuměli a byli "zasaženi v srdcích" a začali se ptát: "Co máme dělat, bratři?"

Přijali víru v Ježíše Krista, křest a dar Ducha svatého, takže chválili Boha, pospolu s napětím poslouchali apoštolské poselství, měli všechno společné a "byli všemu lidu milí". A to protože ovoce Božího Ducha je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání (Ga 5,22-23).

Obsah svátků se mezi křesťany pronikavě změnil. I nadále to bylo znovustavení Božího lidu, ale přibyl důraz na jednotu a světovost Kristovy církve. Vždyť též Duch působí i mezi pohany! I v Římě! A vytváří společenství těla Kristova, v němž se uplatňují dary Ducha svatého přes všechny bariéry jazyka a náboženských tradic. A není to popření daru Zákona, ale naplnění, a to ve zvláštní svobodě. Duch je Pánem, a kde je Duch Páně, tam je svoboda! (2K 4,17)

V Cesarei "ještě když Petr mluvil, sestoupil Duch svatý na všechny, kteří tu řeč slyšeli. Bratři židovského původu, kteří přišli s Petrem, žasli, že i pohanům byl dán dar Ducha svatého" (Sk 10,44-48). Posluchači teprve po tomto obdarování byli pokřtěni!

A tak i pro nás letos se mohou stát svátky Ducha svatého naléhavým připomenutím, že nejen o svátcích, ale po celý rok, nejen při křtu a svaté večeři Páně je nám Bůh velice blízko a že v našich blízkých i vzdálených, v jejich i v našich myslích a srdcích působí, jak On sám chce. A jeho dary se projevují v naší věrnosti, snášenlivosti a v nezištné službě, která nezná hranic. Je to Bůh Stvořitel, Bůh Vykupitel, Bůh Posvětitel, který je blíže, než někdy tušíme. Svatodušní svátky nám to zvěstují!

Jan Šimsa

PŘEČETLI JSME PRO VÁS

JAN SOKOL, MALÁ FILOSOFIE ČLOVĚKA

Vůbec by ostatně neměl vzniknout dojem, že mravy se týkají jen hloupostí. ... Z chování v maličkostech často usuzujeme na to, zda se na dotýčeného můžeme spolehnout i ve vážných věcech. Je to jen pověra? Možná, že ne. Základem mravu a "dobrého chování" je totiž jistý ohled na druhé a samozřejmá ochota k sebeomezení. Komu se tyhle dvě věci staly samozřejmostí, je (nebo aspoň může být) svobodným člověkem, neboť pochopil, že svoboda není libovůle. Proto není ani radno v mravu příliš rozlišovat, na čem záleží a co jsou jen prkotiny.

Vyšehrad 1998, s. 190

LUDVÍK VACULÍK, NOVÉ STRANĚ

... Při slušné hmotné úrovni by hlavním ziskem byl klid, smír v obci i rodině a vnímání půvabů světa, přírody, umění. Tma a ticho noci ať jsou zákonem chráněny. Drze rozpražené reklamy v krajině pokáceny. Přeju si, aby obce měly pravomoc určovat svůj řád: podporovat užitečnou činnost, potírat parazitní.

Jsem pro tělesné tresty za vandalství, pro obecní šatlavy a pranýř. Součástí rozsudků za trestnou činnost ať je povinnost kradené vrátit, škodu zaplatit, křivdu odčinit: trest ať je tak dlouhý, jak je k tomu třeba, ne víc. Jsem pro revizi trestu za vraždu. Mimo diskuse o trestu smrti vypracovat pojem práva na život a podmínky pro jeho odnětí: s důsledky, jež budou uloženy samému vrahovi.

Poslední slovo, Lidové noviny 15.5.2001, s. 14
Vybral Jaroslav Vítek

GUST GLATTFELDER, PŘEDSEDA EVROPSKÉ FEDERACE NOVINÁŘŮ:
TŘEŠEŇ NELZE UTRHNOUT BEZ PECKY

... V novinářství nechodí všechno tak, jak by mělo, a principy etiky a správné práce bývají často porušovány. Ale neměli bychom dovolit nikomu, aby hodnotil práci všech novinářů podle toho, že několik z nás se proti ní prohřešuje. Dovolte, abych citoval Voltaira. Hodnotil situaci ve svých filosofických dopisech do Anglie a na konci úvahy o nejružnějších skandálech v Anglii říká: "Nepoužívejte těch několik podvodníků nebo nezneužívejte těch několik shnilých plodů k tomu, abyste odsoudili celý ten skvělý strom demokracie."

Mediažurnál, zpravodaj Syndikátu novinářů ČR, duben 2000

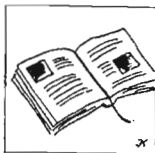
MARTIN JANEČEK, ČLEN ORTODOXNÍ ŽIDOVSKÉ KOMUNITY V PAŘÍŽI:
MILENIUM A KŘESŤANSKÝ SIONISMUS

Hlavní podpory západních křesťanů se dočkal stát Izrael od evangelikálních fundamentalistů. Znamý pastor Billy Graham dokonce natočil film "Jeho země". Říká v něm: "Víte, co mne na Izraeli nejvíce dojmá? To, že Bůh má tak dlouhou paměť. Ano, slíbil, že židovský národ obrodí, a tento slib splnil ve své zemi. Dnešní Izrael je živým svědectvím pravdivosti slov starozákonních proroků a zárukou triumfálního příchodu Kristova. Renesance státu Izrael, rozhodnutá Spojenými národy 29. listopadu 1947, je nejdůležitější biblickou událostí dvacátého století."

Zpravodaj Společnosti křesťanů a Židů, číslo 42 z roku 2000/5761
Vybrala Eva Šimková

DO ROKU 1945 JSME ŽILI V ČESKÉ LÍPĚ

V Lípě bylo dost nacistů, i mezi našimi profesory na gymnáziu. Byla tam velká nezaměstnanost a ta zasáhla převážně Němce, protože Češi byli většinou státními

zaměstnanci, kteří tam přišli po roce 1918. Řekla bych, že v příklonu k nacismu hrála velkou roli právě nezaměstnanost a pak Henleinova agitace. Snad to byl i idealismus, ale hlavně nepolitické myšlení. Masa šla za Henleinem jako stádo ovcí. V šestatřicátém jela řada lidí do Berlína na olympiádu a vrátili se hrozně nadšení. Když je tatínek (funkcionář svazu německých rolníků) varoval, henleinovci jej ukřičeli. Od českých politiků jsme však žádnou podporu neměli. Když přišla v květnu 1938 mobilizace, utekli jsme do Poděbrad. Demokratičtí Němci neutikal jako henleinovci do Říše, ale do vnitrozemí. Když však maminka promluvila německy, nikdo ji tu neobsloužil. Otec pak zůstal v Praze a my jsme se s maminkou vrátili do Lípy. Jasně jsem cítila, že moje spolužačky jsou na henleinovské straně. Do náboženství nás třeba ze třídy chodilo jenom pět z dvaceti. Bylo nápadné, jak často byly v době mše organizovány všelijaké srazy a slavnosti.

Po osvobození přišly revoluční gardy teprve během května. Byli jsme si jisti, že jako demokratům nám nic nehrozí. Čtrnáctého června se objevila vyhláška, že všichni Němci se mají druhý den ráno v pět hodin shromáždit u pivovaru s nejvýše třicetakilovými zavazadly, připraveni k vystěhování. Tatínek šel okamžitě na národní výbor, že jako antifašista a demokrata se ho to přece nemůže týkat. Jenomže oni mu tam řekli, že to nehraje žádnou roli. Že je jednou Němec, a proto musí pryč. Bylo nás v tom průvodu asi šest tisíc. Táhl jsme z Lípy - od pěti ráno do osmi do večera, po lesních cestách, do kopce, z kopce, bez jídla a bez pití. Divoké vyhánění bylo to nejhorší, co si lze představit.

Po vyhlášení Postupimské dohody řekl tatínek, že pro jeho generaci jsou Čechy jako domov ztracené. Každý den jsme totiž chodili na věž kostela, dívali se do Čech a plakali. Staří henleinovci, které jsme z Lípy dobře znali, se mému otci posmívali. Tak vám to paktování s Čechy nepomohlo, vidíte, nakonec vás taky vyhnali. A tak k tomu všemu, co jsme prožívali, přibyl ještě výsměch. To jsou velice trpké vzpomínky.

Dnes je v Lípě docela jiné obyvatelstvo než dřív. Češi, kteří tam žijí, nejsou ti, kteří tam bydleli před válkou, ani jejich potomci. Doma se tam už necítím, v Bavorsku žiju déle, než jsem žila v Lípě. Co mě ale stále ještě jímá, je česká krajina a česká hudba a architektura. Když zavřu oči, jsem ještě pořád doma v Čechách. A čím jsem starší, tím, je to silnější. Nedávno jsem to zase cítila: když se dívám na rodné české hory, vždycky mi vstoupí do očí slzy. Je to k zbláznění, ale když někdo mluví s českým akcentem nebo uslyším češtinu, vybaví se mi domov. Asi je to k smíchu, ale já jsem si z Čech přinesla hrst země a rozprášila jí po tatínkově hrobě. Je to směšné, ale teprve teď, ve stáří, jsem pochopila, jak země člověka formuje.

Byli jsme přece svými dějiny tak úzce spojeni. Je to tragédie, že v Čechách, v srdci Evropy, došlo k takové strašné explozi a že německé šilenství tohle srdce Evropy zničilo. Pro Evropu je to velká ztráta. A zlé taky je, že v Čechách to poznamenalo celou jednu generaci a že tady v Německu mnozí pořád ještě nevidí, jakou vinu mají na tom, co se stalo. Skoro každý rok to zažívám na setkání mé staré třídy z německého gymnázia v Lípě. Ptala jsem se třeba: Vzpomínáte si ještě, jak v Lípě hořela synagoga? Ne, řekly všechny spolužačky. Ale tenkrát jsme přece stály ve třídě u okna a dívaly se na to, řekla jsem. Žádná reakce.

Taky bratr mé maminky byl zažraný nacist. On to taky byl, kdo na maminku naléhal, aby se s otcem rozvedla. Na konci války k nám ale přišel takhle maličký a omlouval se za to, že se nacismem nechal obalamutit. A tak se naše rodina smířila. Myšlenka na nějaké odškodnění je mi cizí. Přesto bych chtěla slyšet, že mému otci, který se tolik angažoval pro mírové spojení Čechů a Němců, se stala křivda, když ho hodili do jednoho pytle se všemi nácky a henleinovci a nechali na pospas chudobě. Jde mi o to, aby se historicky zhodnotilo, že mezi sudetskými Němci nebyli jenom darebáci. Svého otce si vážím, protože se nenechal ohnout. Vzal na sebe utrpení, ale šel dál a nehledal pomstu. A maminka taky ne. To mě formovalo, Se svým demokratickým přesvědčením jsme se dostali pod kola jak na německé, tak na české straně.

Z knihy "Neodsunuté vzpomínky", česká zkušenost pohraničí, upravila Alena Wagnerová, nar. 1936 v Brně, vydalo nakladatelství PROSTOR roku 2000, vybral JG

BÁSNÍK A FILOZOF FOTOMONTÁŽÍ

Bratře Šplíchale, povězte nám něco o svém dětství, o svých cestách víry.

Jsem evangelík z tradiční rodiny. Pocházím z Vysočiny od Litomyšle, ze Sloupnice. Moji rodiče byli věřící tou tradiční evangelickou vírou. Náš sbor ve Sloupnici byl taky dost tradiční. Tam jsem vyrůstal a tam jsem vlastně získal všechno, co potom člověk do života potřebuje: základní hodnoty. Potom jsme v roce 1945 odešli do pohraničí, otec tam měl malou dílničku. Bylo nás pět dětí v rodině, malá chalupa byla už téměř na spadnutí. Oba moji starší bratři studovali a já jsem měl život ještě před sebou otevřený. Naštěstí jsem se dostal v Jablonci na uměleckoprůmyslovou školu a to byla vlastně nejdůležitější etapa mého života, co se týče výtvarné orientace.

Co Vás na té škole nejvíc bavilo?

Můj strýc, otcův bratr, byl velice dobrý malíř, známý žel jen ve východočeském regionu. Ve špatných sociálních podmínkách se nedovedl prosadit. Já jsem byl předurčen už od mládí k tomu, abych ho následoval. Zvlášť otec měl za to, že děti budou pokračovat v tom, co se rodičům nepodařilo, a že se dostanou dál než oni. Už od pěti, šesti roků jsem si pořád kreslil a tak se shledalo, že tam nějaký talent, něco z toho strýce bude. Mě to strašně bavilo, to musím říct. Se strýcem jsem chodil do přírody, učil mě o přírodě a rád jsem se díval na jeho barvy. Potom ke stáří byl těžce nemocný a dělal už jenom grafiku, tak se dobře pamatuji na leptání. Když leptal kyselinou měděné desky, to byla alchymie. Pro mě jako kluka to byl zážitek. A potom si to sám tisknul, takže v tom jsem vyrůstal. Když jsem potom přišel na uměleckoprůmyslovou školu, tak to byl už vlastně cílený krok do života. Škola byla směřovaná k jablonecké bižuterii, ale to nám nevadilo. Bylo to po válce a my jsme se tam sešli z celé republiky a náš profesor Vorlíček byl výborný pedagog i grafik, takže nás orientoval nejen na jabloneckou bižuterii, ale vlastně to byla taková příprava na vysokou školu. Všichni, co jsme tam studovali, jsme se pak na vysokou školu dostali. Já na Akademii výtvarných umění. Dva semestry jsem absolvoval, ale pak přišly komunistické prověrky v roce 1949 naši třídu zrušili.

Tehdy byly prověrky na všech vysokých školách a byla to pohroma pro mnoho studentů.

Nevěděl jsem co dál. Základní výtvarné vzdělání jsem měl a poznal jsem, že to je cesta, kterou bych rád šel. Kolega mi poradil, abych si provizorně našel v Praze zaměstnání. Šel jsem do tiskárny a stal se úplný zázrak. Tenkrát to byly umělecké grafické závody bratří Neubertů (mimočodem evangelíků) a tam jsem se setkal s fotografií s velkým F. Tam tiskli mistři naší fotografie, jako byli Josef Sudek, pan profesor Ehm, Plicka. Celá galerie našich fotografií tam tehdy tiskla, a s těmi jsem se tam osobně seznámil. Tam jsem přišel k tomu, že fotografie je umění a rozhodl jsem se, že je to ten směr, kterým asi budu chtít jít. Tato nechtěná, životem vynucená zastávka mě přiměla k tomu, že jsem našel nový obor, který mně byl nakonec bližší než malířství, a to mně zůstalo.

To jsem nevěděl, že nakladatelé Neubertové byli evangelíci.

Ano, byli tři bratři, každý měl na starosti jednu techniku, jednu část tiskárny. Karel, který měl hlubotisk, kde já jsem pracoval, byl člen smíchovského sboru, i jeho synové tam potom chodili a velice sbor podporovali finančně, byli takoví mecenáši sboru.

Minulý měsíc jsme měli v našem sboru výstavu Vašich fotografií a výraznou část tam představovaly fotografie inspirované Vaší cestou do Izraele.

To je dlouhá historie, jak jsem se tam dostal. Byl jsem tam v roce 1990 s německým sborem z Bielefeldu. Samozřejmě jsem byl v duši nadšený podívat se do Izraele. To je asi sen každého křesťana vidět tu zemi, zažít to na vlastní kůži, ověřit si tam to, co člověk věřil

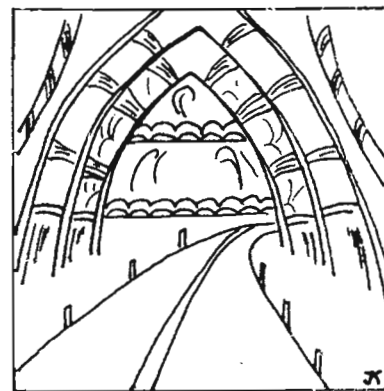
nebo co se učil od malička - všechny ty příběhy. A teď jsem tam přijel a přišli jsme ke Genezaretskému jezeru a já v domněn, že tam najdu ještě ohýnek po učednících, jak si opékali rybičky, jsem tam nacházel hotel Holiday Inn, Coca Colu, Pepsi Colu a všechny atributy západních reklamních agentur. Izrael je zkrátka moderní stát, který těží z turismu.

Ale přece jen jste z této cesty vytěžil hluboké motivy.

Měl jsem štěstí, že náš vedoucí byl profesor starozákonník, který v Izraeli dělal vykopávky a vedl tam několik studentských skupin, takže nás vodil po důležitých místech, poznali jsme za těch deset dnů jakousi kostru Izraele, dalo by se říct. A já jsem fotografoval více méně na barevné diapozitivy, které mohu užít jen jako dokument. Černobílě, to, co je moje hlavní, jsem tam moc nedělal, protože na to nebyl čas. To byla turistická cesta autobusem, a ono nosit s sebou dva aparáty a ke každému dva, tři objektivy... Tak to jsem litoval, že jsem tam nemohl být déle, ale nešlo to.

Od té doby jste tam nebyl?

Ne, samozřejmě věděl jsem, že to bude mít odezvu v mé další práci, ale nešlo to tak rychle. Ono se to musí vždycky v člověku uležet, takže teprve asi po roce jsem začal dělat jakési reflexe. Potom jsem dostal zajímavou nabídku z jednoho evangelického sboru v Bielefeldu, kde renovovali sborový sál, abych tam dal na postranní zdi fotografie z Izraele, nějaké starozákonné motivy. Tak jsem měl vlastně zadání zpracovat to, co jsem zažil, na velkoformátové fotografie. Jsou tam čtyři a to mě přimělo, abych začal dělat další, aby z toho byl cyklus. Je to tak vždycky, že jedna fotografie vyprovokuje člověka k pokračování, takže jsem potom dodatečně udělal cyklus dvaceti, možná pětadvaceti fotomontáží z Izraele.

Rozumím tomu dobře, že tyto fotomontáže jsou takovým dialogem mezi judaismem a křesťanstvím?

Neřekl bych, že by to bylo předem naplánováno něco tam konfrontovat, ale ono to u mne jako u člověka s přesným určitým směřováním ani jinak nejde, než aby se v jeho práci promítal jeho osobní názor, jeho stanovisko. Izrael jsem vnímal nejen jako židovství, ale jako křesťanství, vycházející ze židovského základu, a to, co jsem v sobě měl, ty myšlenky, kterými se každý křesťan, každý evangelík zabývá, se tam nějakým způsobem přece jenom prokázaly. Silným zážitkem byla Zeď nářků. Netušil jsem, že Židé k ní přistupují s takovou intenzitou, modlí se, klanějí se tam, čistí ji, vyhánějí nepohodlné

turisty. Tam to všechno člověk nějak silně vnímá. Samozřejmě chce to taky moji projekci a já jsem přitom nechtě myslel na Krista. Kam oni ho řadí? Když jsem měl tu velkou fotografii Zdi nářků a dole černé postavičky modlících se Židů, vynikly ty obrovské kvádry. Přímou to volalo, něco tam doplnit, promítnout tam mou představu Krista, ke kterému oni také nevědomky směřují ve svých modlitbách. Očekávají Mesiáše a přitom odmítli Spasitele, který tam už byl, takže nějaká konfrontace v tom je, ale ne abych je chtěl dráždit; pokusil jsem se nějak křesťanskou i židovskou představu do té fotografie včlenit. Jsou ovšem lidé, kterým se to nelíbí, z židovské i křesťanské strany.

Fotomontáž je Vaše doména. Nevím, jak se to technicky dělá, ale chápu, že takto se dají na fotografii spojit dvě myšlenky.

Spíše doplnit než spojit. Jeden záběr je vždycky dominantní, tvoří jakési pozadí a druhý záběr to doplňuje. Přijít na techniku, jakou to lze dokázat, není snadné, mě to stálo celoživotní učení se.

Však se často píše o Vašem vždycky perfektním zpracování fotografií.

O to nejde, to je řemeslo, ale osvojil jsem si způsob, který přede mnou použili už jiní, kdy do jednoho obrazu mohu vložit téměř neznatelně druhý motiv, který ten první buď umocní nebo postaví do kontrastu nebo mu dá jiný, hlubší význam. Já říkám, že jeden záběr ve fotografii je jako jedno slovo, a když tam dám druhý motiv a třetí, tak to jsou dvě a tři slova a ta už tvoří větu, takže ta fotomontáž je vlastně umocněný výtvarný prostředek, který má fotograf v rukou. Když pak pracuji v cyklech, tak se to dá ještě rozšířit a každá alší fotografie je pokračování té předchozí. Tak vzniká, kdybych si vypůjčil název literární formy, povídka, fejeton nebo i román.

Vaše cykly krajin, katedrál, stromů, měst - mně to všechno připadá jako hold Stvořiteli.

To bych řekl, že je velmi přesné. To je moje životní přesvědčení, že příroda, ale i člověk, lidské tělo je tak dokonalé Boží stvoření, že člověk výtvarník nemůže kolem toho přejít se zamhouřenýma očima. Když jsem dělal větší cyklus krajin v okolí Prahy, (není to však městská krajina), tak za mnou přišel pan Dvořák z Literárních novin. To byl vynikající kritik a glosátor fotografie a ten tady seděl a beze slova ty fotografie prohlížel, lezl po zemi a pořád to přehazoval. Už jsem trnul, co z toho bude, jestli se mu to nelíbí a on si potom sednul a říká mi: "Víte, pane Šplíchal, v týchle krajině bych chtěl žít." A tak jsme se potom ještě o tom podrobně bavili a on vyslovil něco, co jsem jenom tušil a co se mi snad podařilo do toho dát. Udělat krajinu, ne obraz určité konkrétní krajiny, ale jakousi univerzální krajinu, která je dílem Božím, nezkažená člověkem, neporušená, tak, jak by měla vypadat. Ale k tomu se řadí zrovna tak další fotografie, které jsem dělal.

O Vánocích byla na Hradě velká výstava "Akt v české fotografii" a byly tam také dva akty od Vás.

To mě potěšilo. Byl u mě zrovna nedávno pan Mlčoch z Uměleckoprůmyslového muzea a říkal: "To byly tak krásné fotografie!" Byl jsem rád, protože on fotografií rozumí. Ale víc lidí mi to povědělo a těší mě, že rozpoznali, že ne všechen způsob zobrazování aktů a člověka je v pořádku. Já se ale nechci řadit k fotografům aktů, nýbrž k těm, kteří ještě i v tom aktu vidí Boží dílo stvoření v jeho obrovské čistotě, vždyť i aktem se dají vyjádřit ohromně ušlechtilé myšlenky.

Jistě každý umělec si přeje, aby lidé jeho dílo znali. Vaše knihy jsou rozebrány, lidé chodí na Vaše výstavy, to Vás musí těšit.

Fotograf potřebuje mít ohlas. Ne, aby ho chválili, ale vědět, že jeho práce je užitečná. Můj bratr byl farář a ten mi říkal: "Když ty uděláš fotografii, tak ti za to buď vynadají nebo tě pochválí. Já kážu celý život a ten ohlas, jestli to bylo dobré nebo ne, nemám." Teď jsem měl hezkou záležitost, najednou mi volali z Paříže ze státní opery, že jeden francouzský skladatel napsal novou operu inspirovanou Franzem Kafkou a pan ředitel viděl moji knihu, nevím, jak se tam dostala, prohlížel si pražské motivy a přál si, aby plakát a program byly ilustrovány mými fotografiemi. Domluvili jsme se, hned jsem mu odepsal a poslal osm fotografií. Všechny je vzali a tady už mám ten program, vyšlo to nádherně.

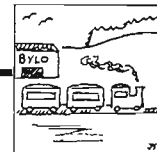
Pro křesťana i pro fotografa je světlo asi moc důležité, že?

Ano, to odpovídá. Nejenom že fotograf pracuje se světlem, ale i symbolicky pro mne světlo znamená velice silný prvek. Rád se světlem pracuju a musím říct, že se mi s ním dobře manipuluje. Ta fotografie, když je černobílá, tak vlastně je to světlo, co vyzařuje, co jde ven z té fotografie. Tak to mám velice rád. A potěšilo mě, že někdy mi už říkají: "No, to je šplíchalovská krajina, tam je to se světlem." Tak v tom jsou někdy takové radosti, že to divák rozpozná.

rozhovor s Janem Šplíchalem připravila Eva Šimková

BYLO

"JARNÍ" VÍDEŇ

Když pětatřicet z původně téměř padesáti přihlášených nasedalo v neděli ráno do autobusu, počasí neslibovalo žádný veliký zážitek. Cestou mžilo a když jsme před devátou dorazili do Vídně, bylo docela příjemné prohlédnout si ji z autobusu. Bratr Matoulek nám připravil odborně zasvěcenou okružní jízdu, takže když jsme za pět minut deset dorazili k Thomaskirche, zopakovali jsme si díky mnoha vídeňským pomníkům a velkolepým stavbám zbytky svých znalostí z dějepisu.

Thomaskirche je neobvyklý moderní kostel (zlí jazykové ho nazývají prádelna), který se trochu krčí v těsné blízkosti podstatně mohutnějšího katolického kostela, který je celý z betonových prefabrikátů. Uvnitř nás však čekalo milé přijetí. Zatímco bratislavští luteráni nám nedávno při své návštěvě předvedli tradiční pojetí luterské liturgie, zde měla mnohem živější a bezprostřednější ráz. Hned první píseň byl kánon, při němž nás sestra dirigentka rozdělila bez dlouhých řečí na tři skupiny a už se zpívalo. Žalm četlo nahlas celé shromáždění, rozdělené pro změnu na dvě poloviny. Nejen čtení z Písma ale i kázání měl laik, zatímco farář naslouchal s ostatními v lavici. Mezitím odešly děti do nedělní školy, ale dostaly s sebou zapálené světlo v lampičce, jak vystřížení z Karafiátových Broučků. Kázání bylo tlumočeno do češtiny. Po jeho skončení následovala varhanní improvizace, aby v sobě lidé mohli nechat velkonoční zvěst doznít. Pak byly ohlášky, při nichž se sestry upsaly, kolik a čeho každá upeče na příští neděli pro děti, my jsme zazpívali dvě písně s kytarou, které jsme nacvičili cestou v autobusu, a sestra Liselotte Fischerová, kterou spolu s jejím manželem dobře známe z jejich návštěv v našem sboru, dostala krásnou kytici ke svým osmdesátinám.

Po skončení bohoslužeb nám bratr farář Conrad pověděl o životě v jejich sboru a pak jsme přijali pozvání na oběd, který nám naši hosté připravili v malém sále. Přitom jsme pečlivě prohlíželi jejich skládací dveře, díky nimž lze zvětšit hlavní sál. Něco podobného by se nám hodilo i při naší uvažované představě.

Odpoledne byla v plánu návštěva Schönbrunn, kterou nám naši hosté zajistili, a dokonce za nás uhradili víc jak polovinu vstupného. Ti, co plánovali návštěvu parku, museli být zklamáni, protože stromy teprve rašily a na procházky byla ještě pěkná zima. Zato v zámku jsme se zcela přenesli do minulých staletí. Viděli jsme pracovnu císaře Franze Josefa, který vstával ve čtyři hodiny ráno a byl tak pracovitý, že si na psací stůl nechal přinášet i oběd. Každý z nás měl českého "průvodce" v malém magnetofonku, takže si mohl procházet pokoje vlastním tempem. Z komentáře bylo zřejmé, jak si Rakusané habsburských panovníků váží, podobně jako třeba my Přemyslovců nebo Karla IV. Hojně památek se vztahuje k Marii Terezii. Musela to být statečná žena, neboť během svého panování rodila prakticky každý rok jedno dítě a přitom spravovala největší stát v tehdejší Evropě.

Poté jsme se znovu vrátili do Thomaskirche na odpolední kávu a zákusek a nakonec jsme si prohlédli sborový dům. Zaujaly nás jednak nástěnky, kde jsou fotografie a jména dětí z nedělní školy, konfirmandů a pěveckého sboru, a místnost pro matky s dětmi, kam je přes videokameru přenášán průběh bohoslužeb.

Nakonec jsme si předali malé dárky. My jsme přivezli CD našeho pěveckého sboru Cantate Domino a odvezli jsme si pěkné vyšívání prostrání. V kostele mají stálou výstavku ručních prací sester, z jejichž prodeje získávají peníze pro sociální práci.

Do Brna jsme přijeli v pořádku před osmou a spokojeně se rozcházelí do svých domovů. V příštím roce nám zřejmě naši noví přátelé návštěvu oplátí.

VÝSTAVA V ČERVENÉM KOSTELE

Od 13. dubna do 13. května probíhala v Červeném kostele výstava fotomontáží Jana Šplíchal z Prahy. Vernisáž se konala na Zelený čtvrtek, promluvil při ní farář Jiří Gruber, David Mikolášek přečetl některé své básně a Alice Příkrylová zahrála pašijní skladby J. S. Bacha. Členové našeho sboru si vystavené fotografie mohli prohlédnout v průběhu měsíce před a po bohoslužbách, všední dny byly určeny hlavně pro brněnskou veřejnost a mohu říci, že ta tuto příležitost skutečně využila. Těch, které přilákal plakát před kostelem a projevíli o výstavu zájem, bylo denně cca 40. Přišli i lidé, kteří chtěli jen nahlédnout do kostela, ve kterém podle svých slov ještě nikdy nebyli. Pro všechny byl k dispozici leták o Červeném kostele s pozváním na naše bohoslužby. Brzy odpoledne to byli hlavně studenti z okolních škol, později k večeru lidé starší, kteří se u nás zastavili při procházce. Mnozí poseděli i delší dobu, a když se na kůru právě hrálo či zpívalo, vděčně poslouchali. A ještě další kategorie - lidé s hlubším zájmem o architekturu našeho kostela. Ti se vyptávali, prohlíželi a fotografovali. Návštěvní kniha výstavy se zaplnila pochvalnými poznámkami nejen v češtině, od stručného "super" až po vzácná ocenění, která potěší autora výstavy i nás. Pro ilustraci cituji:

- *Výstava dává důvod k úvahám právě v tomto období. (13. 4.)*

- *Sú tu hlboké myšlienky, nedá sa to vyjádriť slovami, človek to potrebuje precítiť. (13. 4.)*

- *Velice mě zaujala tato výstava, ale také tato překrásná stavba. (20. 4.)*

- *Obdivuji invenci, s níž autor spojil jednotlivé prvky ve velmi působivé celky. (20. 4.)*

- *Je výborné použít místo obrazů fotografie, které se tak skvěle hodí k prosté atmosféře kostela. (20. 4.)*

- *Velice krásné a duchovní. Výstava je umístěna v překrásném prostředí, které umocňuje dojem z ní. (20. 4.)*

- *Výstava je srozumitelná. (25. 4.)*

- *Zvláštný a nádherný pohľad na veci tohto sveta, veci nad ním. (29. 4.)*

- *Vážení, chtěl bych Vám vyjádřit dík za neobyčejně krásný dojem z výstavy fotomontáží ve Vašem kostele. (3. 5.)*

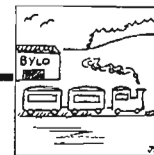
Poslední, výše uvedený zápis z návštěvní knihy platí jako poděkování pro všech 30 bratří a sester, kteří pomohli při hlídání, pro dobrovolnou čet, která výstavu instalovala, pro ty, kdo výstavu přivezli a opět odvezli, a nakonec pro ty, kdo dostali nápad něco podobného v našem kostele uspořádat a dovedli to až do konce.

"Vážně skvělé!" (1. 5.)

lm

RECENZE JAKO OPRAVDOVÁ

"Tak o tom napiš - jako když se píšou opravdové kritiky po opravdovém koncertu." To byla věta, již kdosi z příznivců Setkávání vybízel ke zprávě o varhanním koncertu v Blahoslavově domě v neděli po Velikonocích. Pořadatelé jej dopředu pojmenovali "Žakovský varhanní koncert", u vědomí, že budou muset čelit nedorozumění pokládajícím žáky za ty, kdo ještě nedovedou zvládat potřebné dovednosti opravdových umělců. Věk vystupujících - Marty Doubravové, Ondřeje Maňáka a Ondřeje Hájka - by sice mohl takové nedorozumění podporovat, ale čelit mu bylo zapotřebí opravdu nanejvýš do několika prvních taktů jejich vystoupení. Od chvíle, kdy koncert začal, bylo zřetelné, že hrají hudebníci - nejen znali své věci, ale také se schopností hlubokého vcítění do

podávaných skladeb, neméně potom se schopností technicky jejich provedení zvládnout do podrobností, dát varhanní hudbě výraz, poskytnout jí zvuk a zaujmout, "získat" posluchače.

Těch posluchačů se ostatně v Blahoslavově domě sešel slušný počet - doufám, že k radosti účinkujících, a zcela určitě k radosti pořadatelů; vždyť záměrem bylo představit mladé, nadějné umělce co možná každému, kdo má rád varhanní hudbu. Že jde o umělce, to se všem účinkujícím podařilo prokázat nad každou pochybnost. Nelze si však odpustit poznámku, že viditelně nejmladší z nich (Ondřej Hájek) se tím, jak provedl svou část programu, zasloužil o působivý, krásný závěr koncertu. Všimněte si, milé čtenářky a milí čtenáři, že se vyhýbám slovu "strhující" - tvrdím však bez rozpaků, že Ondřej Hájek se postaral o to, aby koncert pojmenovaný jako "žakovský" měl fascinované posluchače až do odeznění posledního akordu.

Jenže co teď? Úkol zadaný mi jakožto recenzentovi byl zřetelně jiný. Měl jsem napsat jakési hodně nezaujaté, blahosklonné-blahovolné pojednání o muzicírování žáků - začátečníků. Tak tedy: Milí přátelé, sděluju vám tímto, že k ničemu takovému v Blahoslavově domě nedošlo. Žádní neobratní učeďníci tam 22. dubna odpoledne nehráli. Jenom jeden neobratný posluchač se potom pokoušel napsat o tom zprávu, která by vypadala jako opravdová recenze - a nešlo mu to. Tak aspoň poslední větu, abych třeba nezklamal očekávání: Meditativní i euforická dimenze polyfonních struktur substitučně transmutovala a ex post imperativně otestovala co apriorní, sc. efemérní, schéma skeptické predispozice preauditoria.

lv

ZÁJEZD DO SOBOTÍNA

Dne 28. dubna jelo 42 starších členů I. a II. sboru naší církve pod vlídným vedením prof. R. Marka a jeho paní do Sobotína. Naše Diakonie tam pracuje ve třech budovách, které jsou sice majetkem státu, ale slouží jako Domov odpočinku ve stáří. Hlavní budova, bývalá vila německého majitele hutí a železáren Kleina, patřila od r. 1909 německé luterské církvi. V roce 1960 zde stát zřídil domov pro děti i staré lidi a od 1. ledna 1992 tam pracuje Diakonie.

Nynější ředitelka Ing. Hana Řezáčová nás obětavě provedla celým areálem. Viděli jsme též škody v hlavní budově, které zde způsobila říčka Merta v r. 1997, kdy byly zaplaveny sklepy a hrozilo, že se voda dostane až do přízemních pokojů. Nyní jsou už sklepy částečně opraveny. Současně byla provedena přístavba hlavní budovy a velmi potřebný výtah. Druhá budova je menší, je tam prostorná jídelna, kde jsme dostali velmi chutný oběd. Pokojíčky zde jsou jedno až dvouložkové, chodby vyzdobeny ručními pracemi obyvatel.

Třetí budova, vzdálená asi 1 km, slouží obyvatelům, kteří jsou v lepším zdravotním stavu. Celkem ve třech budovách žije 150 osob. V péči o ně pracují i dvě rehabilitační sestry a denně docházejí čtyři "společnice", které pomáhají opatrovat obyvatele a také je vyvážejí na invalidních vozících. Sedm takových vozíků poskytl farář Gruber z I. brněnského sboru. (Společnice jsou placeny státem.) Služby Boží v domově koná jednou týdně evangelický farář, katolický jáhen a jednou měsíčně farář ČCSH.

Obdivovali jsme velký park a krásnou přírodu Jeseníků. Viděli jsme též opravený zámek, který slouží jako hotel. Odpoledne jsme jeli do Loštic, kde je výroba "olomouckých" tvarůžků od r. 1874. V muzeu nynější firmy jsme viděli videozáznam výroby až do dnešních dnů. Firma A.W. zdokonaluje provoz a má dobrý odbyt zboží.

Cestou domů jsme se zastavili ještě v obci Čechy pod Kosířem, kde je v zámku pamětní síň Josefa Mánesa s částí jeho obrazů z doby, kdy dojížděl k rodině hraběte A. Silvy Tarouca. Prošli jsme krásným parkem a vraceli se pak do Brna plni dojmů a vděčnosti za tak pěkně prožitý den v obecenství sester a bratrů brněnských sborů.

Alena Havířová

NÁVŠTĚVA Z BASILEJE

Ve dnech 5.-7. května sbor Brno I navštívila 13členná skupina včetně dvou dětí z družebního sboru Francouzské reformované církve v Basileji. Hosté přijeli v sobotu před polednem třemi auty z Vídně, kam dojeli nočním rychlíkem.

Po společném obědě v restauraci Sonáta jsme vyjeli auty do Zastávky u Brna, do uprchlického tábora. Byli jsme provedeni většinou objektů, viděli jsme ubytovnu internátního typu, třídu, kde se učí čeština, dětský koutek i suterénní čajovnu, pěkně vyzdobenou malířem z Dagestánu. Mluvili jsme s uprchlíky z válkou zmítaného Čečenska, zemětřesením postižené Arménie, Rumunska, Nigérie a dalších zemí. Jsou to děti i dospělí různých profesí, technici, studenti i inženýři. Tábor s kapacitou až 300 lidí je prvoinstanční, uprchlíci zde tráví první období, kdy se vyřizuje jejich žádost. Mají zde zdarma ubytování, společné stravování, výuku češtiny i výuku dětí. Na svůj pobyt přispívají jen uprchlíci s příjmy; někteří z nich zde získali práci. Právní poradna pomáhá s vyřizováním žádostí. Část uprchlíků však utíká dál do Německa, někteří se vrací do své vlasti - buď na vlastní žádost, nebo jsou repatriováni. Protože většina z nás se s touto problematikou přímo setkala poprvé, informace byly pro nás zajímavé.

Další zastávka byla v Dolních Kounicích, v klášteře Rosa Coeli. Klášter, založený 1181 pro ženskou řeholi premonstrátů, získal současnou gotickou podobu v 14. století, za husitských válek byl vypálen, pokus o obnovu přerušil požár 1703. Dál klášter už jen chátral. Působivé jsou boční stěny chrámové lodi, zachovány byly i části kláštera s klenbami a rajským dvorem, který byl znovu zastřešen.

Pak jsme se přesunuli zpět do Brna. Po studené večeri ve sborové místnosti jsme vyslechli přednášky paní Claudine Payot o práci s uprchlíky v Basileji a paní Martine Schütz o organizaci ACAT, výtah z nich představují samostatné příspěvky.

V neděli jsme se sešli v Červeném kostele na společných bohoslužbách. Slovem posloužil bratr farář Jürg Scheibler. Na text Jan 21,15-23 rozebíral tři druhy lásky: agapé, erós a filia, k dispozici byl překlad z francouzštiny. Byla vysluhována večere Páně.

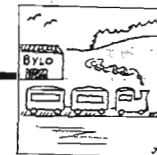
Po kávě jsme se přesunuli auty do Boskovic. Obědvali jsme v židovské restauraci Makkabi. S průvodcem jsme si prohlédli rozsáhlé boskovické židovské ghetto s 32 památkově chráněnými objekty. Vzniklo asi v 15. století a až do roku 1919 tvořilo samostatnou politickou obec s 2000 obyvateli vedle Boskovic křesťanských. Začali jsme bránou, prošli kolem domu, odkud pocházela druhá manželka bulharského komunisty Jiřího Dimitrova, domy s dvěma vchody, kolem masných krámů, mikvy, synagogy maior. Skončili jsme na rozsáhlém židovském hřbitově. Přestože celý den bylo chladné, proměnlivé, větrné počasí s deštěm na spadnutí, k večeru se vyčáslilo.

Ve Sloupu jsme se občerstvili kávou na parkovišti a dojeli do Soběšic na zahradu Hanákových. Pan Josef s vysokou bílou kuchařskou čepicí griloval maso, pak se pokračovalo opékáním buřtů; sedělo se u stolů v třešňovém sadu s vůní kvetoucích stromů. Po 9. hodině jsme se rozjeli do domovů.

V pondělí si část hostů prohlédla arboretum Mendelovy zemědělské univerzity v Černých Polích; ti, co byli poprvé v Brně, dali přednost prohlídce města. Odpoledne jsme se sešli opět na Opletalově, kde nám pan farář Jürg Scheibler předal peníze na fax pro sbor. Čas velmi rychle uběhl, a tak jsme se rozloučili a po 16. hodině hosté vyrazili na zpáteční cestu do Vídně.

Celá návštěva proběhla ve velmi srdečném ovzduší s bohatým programem, i počasí vyšlo. Dík patří všem, kteří se o to zasloužili, zejména však Olze Tydlitátové a Václavu Matoulkovi.

J. Franců

O SKAUTSKÉ BOHOSLUŽBĚ

Bohoslužby začaly se zpožděním. Ne že by pan farář přišel pozdě, ale před prvními lavicemi se kupily hloučky mládežníků a skautů v krojích a cosi připravovaly. Jak se čtenář za chvilku dozví, mělo to svůj účel.

Po úvodním slovu a písni "I hvězdy a slunce a celičká země..." následovala modlitba oldskauta Urzuse - J. Černého a píseň "Díky". Na kytaru doprovázel náš milý vůdce Čiča - Marek Baláž. Text z Bible ke kázání četl David Fírbas a zlatý hřeb bohoslužeb připravený mládežníky, tedy kázání v divadelních obrazech, mohlo začít.

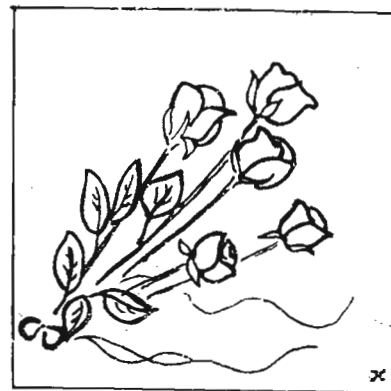
Šlo o příběh Abrahama, který prosil Boha, aby nezničil města Sodomu a Gomoru, jestliže se tam najde alespoň 50,45,40,35...10 dobrých a poctivých lidí. Na závěr každého obrazu pan farář Gruber zvaný Jírka, stručně shrnul obsah a zauvažoval nad ním. Jak jsem si všimla, plnil i funkci nápovědky. Výkony herců se od jedinců různily. Má poklona patří kostymérům a nápaditým scénografům. A to hlavně za obydli Sáry a Abrahama (které ze zadních řad nebylo možno spatřit) - stan umístěný pod kazatelnou.

Při ohláškách "skrutátoři" sečetli počet zájemců o společný oběd, a že jich bylo. Na závěr se šest skautů modlilo přimluvnou modlitbu a Lízátko - Liza Michalová přečetla závěrečné čtení z Bible. Z písní zazněla poslední "Někdo mě vede za ruku" z hlasivek skautů.

Po kafičku, rozhovoru a malé prodlevě se na Zelené faře podával oběd. Nasýtilo se zde asi třicet hladových krků špagetami po italsku. Atmosféra v kostele i na faře byla příjemná, svěží. Snad to nebyla poslední podobná akce.

Denisa Sochorcová - Kecka

CANTATE DOMINO

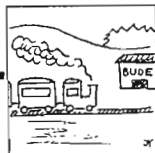

Pomalou končí školní rok a náš pěvecký sbor si udělá prázdniny. V červnu se sejdem jen jednou, a sice v pátek 22. v obvyklou dobu na zahradě u Marků, abychom si popovídali a třeba poslechli nějakou pěknou hudbu. Koncem srpna nás pak čeká pětidenní soustředění v Poličce a zpívání v kostele v Krouně, v říjnu návštěva evangelického sboru v Karvině spolu s naším farářem J. Gruberem. Máme upřímnou radost z uplynulého roku, z několika krásných skladeb od Bacha, Arcadelta, Schuberta a dalších méně známých autorů, které jsme nastudovali, z vystoupení při bohoslužbách v Třebíči, Krabčicích, Blahoslavově domě a Červeném kostele, ze všech dobrých a plodných zkoušek (scházelo se nás průměrně 30, před vystoupením až

35), z několika nových členů mužské části sboru a také ze skutečně bratrské atmosféry, která ve sboru je. Vedle skupiny nás šedesátníků je zde zastoupena střední generace a početná skupina studentů a studentek, což nám nebrání, abychom se nejen dobře snášeli, ale vzájemně se o sebe zajímali, aby nám na sobě navzájem záleželo, prostě abychom se měli rádi. Proto chci nyní poděkovat všem členům sboru za všechno dobré, co spolu prožíváme a i druhým dáváme. A naší dirigentce Lydii Pospíšilové, na které leží největší díl práce, která nám dává kus svého času, své schopnosti a podstatnou měrou ovlivňuje tu dobrou atmosféru, věnuji za celý sbor zatím jen nakreslenou kytičku.

lm

BUDE

NEŽ SKONČÍ ŠKOLNÍ ROK

doufáme, že budeme moci opět v Blahoslavově domě přivítat děti s rodiči z Brna I i z Brna II k závěru Nedělní školy. Bude to poslední neděle v červnu, 24.6., v půl třetí odpoledne. Vedle dětského programu je přislíbeno, že ani letos nebude chybět zmrzlina. Přijďte!

DALŠÍ CYKLUS SETKÁNÍ STŘEDNÍ GENERACE

Tato setkání, pořádaná synodní radou ČCE, jsou určena ženám a mužům ve věku 25-45 let, kteří dosud neuzavřeli manželství, nebo jsou ovdovělí či rozvedení, a nemají žádný partnerský vztah. Přijíždějí sem nejen evangelici, ale i členové jiných křesťanských církví a také lidé bez vztahu k náboženství. Cílem setkání je nejen rozšířit okruh přátel, ale i lépe poznat sebe sama a "pracovat na sobě". Setkání připravuje tým kazatelů a psychologů. Setkání probíhají od čtvrtka do neděle, v průběhu dvou let se uskuteční čtyři. Po celou dobu se pracuje ve skupině a účastníci se mnohdy dostávají i do náročných mezilidských situací. Nový cyklus těchto setkání začne ve druhém listopadovém víkendu (8.-11. listop. v Sola fide v Janských Lázních. Zájemci nechť sami napíší do 31.srpna 2001 bratru faráři J. Trusinovi na jeho adresu: Jan Trusina, Bráfova 33, 674 01 Třebíč.

PROGRAM KLUBU OTEVŘENÝCH DVEŘÍ - ČERVEN

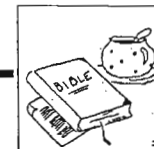
- 7.6. Symptotermální metoda přirozeného plánování rodičovství - dr. Lázníčková
- 14.6. Mít užitek ze čtení bible - sestra Františka
- 21.6. Židovské tance a hudba - Eva Šilhavíková
- 28.6. Procházka - podle počasí (sraz nejpozději v 10.00 na faře)

Další program bude organizován až na konec září.
Prázdninová setkání podle domluvy jednotlivců.

VÝLET NEDĚLNÍ ŠKOLY DO ZNOJMA

V neděli 10. června pořádá Nedělní škola sboru Brno I výlet do Znojma s následujícím programem: Vlak odjíždí v 7.43 z pátého nástupiště. Příjezd do Znojma v 9.43. Pak půjdeme na bohoslužby, které začínají v 10.00 a budou připraveny s ohledem na děti. Před obědem je naplánována návštěva znojemského podzemí. Oběd bude společný v restauraci v ceně asi 50 Kč. Odpoledne plánujeme procházku městem na hrad s vyhlídkou na údolí Dyje. Na hradním nádvoří si můžeme zahrát nějaké hry. Odjezd do Brna bude podle domluvy, např. spěšným vlakem v 16.56 s příjezdem do Brna v 18.32. Přihlaste se, prosíme, co nejdříve ve farní kanceláři nebo sestře faráře.

DOMÁCÍ POBOŽNOST

JAK SI SYN ČLOVĚKA NEUSTLAL V HROBĚ

Text: Mt 28, 1 - 20 a Ř 1, 1 - 4.

A co vám vlastně říkal, než začal mluvit o Velikonocích a o ukřižování? ptá se kdosi zvědavý ze zástupu a učedníci se snaží rozpomenout: "Mluvil o deseti družičkách, které čekají ženicha (ale pět z nich to nějak pokazilo), pak mluvil o pánovi, který odešel a svěřil svým služebníkům pár hřiven, aby s nimi hospodařili, a nakonec vyprávěl podobenství o posledním soudu (že co si děláte navzájem, děláte samotnému Bohu)."

Ještě jednou: O deseti družičkách, které čekají ženicha, o služebnících, kteří opatrují hřivny svého pána, než se jim vrátí - vždyť to je všechno o lidech, kteří na někoho čekají. A kteří nesou nějakou odpovědnost. Pak ještě řekl to o tom soudu: Jak nakonec přijde Syn člověka, ten svrchovaný soudce, který má moc vynést poslední a konečný rozsudek nad dobrými i nad špatnými. Národ ho očekává už léta letoucí. S každým dalším utrpením a ponížením je to očekávání horoucnější a toužebnější, a také pomstychtivější. Krvavá lázeň pro bezbožníky a násilníky, a ovšem nebeské království pro všechny věrné. Jen se pořádku nevím, kdyby to mělo nastat.

Jak to bylo dál, to znáte. Zatčení, ukřižování, smrt. Pak pohřeb a vzápětí oficiální sdělení, že není pravda, že by byl Ježíš vzkříšen, to ho jen učedníci ukradli, aby to o něm mohli tvrdit. Komentář ve vládních novinách končil větou o velkém podvodu a víc se nikdo nikdy nedoví. U hrobu nebyl nikdo než stráž, a ty nic nepovědí, protože vojákům kdosi z vedení chrámu zaplatil tolik, že jim to mlčení stojí za to, i kdyby měli snad co říct.

Přenesme se jinam; představte si teď houf zvědavých turistů, poznávací zájezd po stopách Vzkříšeného. Vypadá to, že jsme se trmáceli zbytečně, říkají si, o vzkříšení se tu nic nedovíme. Velekněží to popírají, nikdo nic neviděl, důkazy a doklady žádné.

Jen Ježíšovi učedníci a další přívrženci jsou přesvědčeni, že to tak bylo. Ale zkuste s nimi o tom mluvit! Jejich vyprávění je samé zemětřesení, pukající skály, otevřené hroby, anděl z nebe a ještě jedno zemětřesení, jen si přečtete, jak to zapsal třeba Matouš. Prý se s Ježíšem pak dokonce setkali na kterémsi hoře v Galileji. Jenže - a tohle jim věřím - když ho uviděli a klaněli se mu, někteří z nich přece jen pochybovali. Nejsou sami, pochybnosti budou provázet celé věky nás všechny a jinak už to s námi nebude.

Tak a teď si představme, že turisti odjeli domů, poznávací zájezd skončil, ačkoli jim vzkříšení nepotvrdil. Taky nevyvrátil. To je ovšem úděl každého takového zájezdu a pokusu.

Dejme tomu, že si jeden z jeho účastníků koupil brožurku, ve které jistý Matouš líčí, jak to vidí on. Cesta je dlouhá, dejme tomu, že si ten člověk začne přece jen (napůl bez zájmu) listovat a číst...

Čekání družiček, až přijde ženich, čekání hospodařících služebníků, až se jejich Pán vrátí, čekání, až Syn člověka přijde a vynese závěrečný rozsudek... "Když dokončil všechna tato slova, řekl Ježíš učedníkům, že za dva dny bude Syn člověka vydán, aby byl ukřižován," píše Matouš dál a pak líčí to týrání a smrt.

Moment, jakže to napsal? "Syn člověka bude vydán." Ježíš tu o sobě mluví jako o Synu člověka? Ale to měl přece být ten poslední soudce, co je i nad těmi úplně nejvyššími soudy! Oni ho zabili? Vždyť ho přece tak toužebně očekávali! Čekat někoho víc než strážní vyhlížejí jítro, a pak - když přijde - ho zabít, jaký to má smysl? Ale Matouš tu píše, že to tak Bůh chtěl, že to tak je kdesi v bibli psáno... Nějak to postrádá logiku, říkám si, ale čtu dál, protože mě zajímá, kdo teda rozsoudí tenhle svět, když už tu není soudce? To už jako bude všechno jedno, zlo i dobro nastejno? To sotva.

A pak to přijde: Chrámová opona se roztrhla vpůli. Nevím, z čeho ten hadr byl, ale povídali, že za něj nikdo nesmí, jen semtam některý z kněží, protože tam už bydlí jen Bůh. No to máte, páni kněží, po živnosti, když už se k Bohu může rovnou. Jestli jste chtěli spasení zavřít do komůrky za oponou a přidělovat ho jen zasloužilým a jen po kapkách, tak ono vám to Boží spasení teď uteklo mezi lidi - co jiného by ta opona vejpůl mohla znamenat? A opět zemětřesení, puklé skály a otevřené hroby - jestli se nemýlím, takhle nějak líčili ty své představy o posledním soudu. No to by ovšem znamenalo...

Jestli je Ježíš ten jejich Syn člověka a jestli se děje, co čekali, že bude na samém konci, pak tu Matouš líčí - pokud se nepletu - vlastně poslední soud. Nebo aspoň jeho předmluvu. Přinejmenším říká, že zabítý Ježíš je opravdu ten poslední soudce, kterého čekali. Ale že by byl přišel ve slávě jako správný Syn člověka, to se tedy říct nedá.

Že by byl přišel ve slávě jako správný Syn člověka, to se tedy říct nedá, myslím si, koukám z okna, kam už jsme dojeli, a najednou mě to napadne: Dá se to říct, že přišel ve slávě! (A kde ji vidíš? - to se mě zeptají doma. Přitom stačí jen číst kousek dál:)

A hle, nastalo velké zemětřesení, neboť anděl Páně sestoupil z nebe, odvalil kámen a usedl na něm. Vypadal jako blesk, roucho jako sníh a strážci z něj byli polomrtví strachy. Ježíš nikde. Když se s ním jeho žáci a pár dalších lidí přece jen setkali tam na té hoře v Galileji, mimo jiné jim řekl - no jen poslouchejte: Dána jest mi všelická moc na nebi i na zemi, - aha, už je to tady, Syn člověka a poslední soudce ve své slávě!

Zaklapnu brožurku a zavřu oči. Slyším, jak vzadu v autobusu kvákají něco o tom, jak se jim to s tím vzkříšením stejně nějak nezdá, kdoví jak to vůbec bylo, jestli to tělo opravdu někdo neukradl... Ach lidi, kdybyste tu bibli četli pořádně, pomyslím si. Syn člověka, Pán posledního soudu nad živými i mrtvými - no to se ví, že se nepřihlásí k trvalému pobytu na hřbitově! U Matouše se nedočtete ani ň o tom, co se na hřbitově tenkrát dělo. Ale jestli se tam přece vypravíte, sedněte si mezi hroby a přečtete si to znova:

O posledním soudci nad životem a smrtí. O lidech, kteří žijí tak, jako když se připravují na setkání (po způsobu moudrých družiček). O lidech, kteří hospodaří s tím, co jim Pán svěřil a čekají, až si to od nich zase vyžádá. Podobenství o lidském životě? Asi.

Dotedka se asi moc nevědělo, jak se bude soudit. Už se ví, a já vám řeknu podle čeho: Podle toho, jestli činíte vůli Otce v nebesích (to totiž Matouš taky zapsal). A vůle Otce v nebesích je, abychom hledali jeho kralování a taky ho našli. Poslední soudce nás při tom hledání bude navigovat (necháme-li se) a bude s námi po všechny dny až do konce.

Stopy Vzkříšeného tenkrát ti turisté nenašli. Ani nemohli, víra se dokázat nedá. Něco se naučit, pochopit, to ještě neznamená věřit. Neboť věřit je spíš přidat se k tomu, jak Bůh zachází s tímto světem a s námi. Jak s námi Bůh jedná, o tom bylo celé evangelium. Však ho Matouš psal ne jako Ježíšův životopis (proto taky žádný zájezd žádné stopy nenajde), psal ho jako svědectví o Boží milosti a vůli.

Jan Keřkovský

ACAT

V sobotu 5. května večer jsme se s basilejskými přáteli sešli ve sborovém sále na Opletalově ulici a mladá sestra ze sboru Francouzské reformované církve v Basileji Martine Schutz vyprávěla o práci ACAT, což překladu znamená Akce křesťanů proti mučení. Je to mezinárodní organizace sdružující 28 zemí, od loňského roku je členem i Česko. ACAT bylo založeno francouzskými protestantkami, dnes je jeho členy na 30.000 křesťanů všech vyznání na pěti kontinentech. O mučení je třeba mluvit, i když to nahání strach. Je to projev lidského zla. Mnoho zemí sice podepsalo Deklaraci lidských práv, ale více než polovina zemí světa dosud systematicky uplatňuje mučení k upevnění moci vlády. Hlavní náplní činnosti ACAT je úplně odstranit mučení oficiálně praktikované státními institucemi. K mučení patří i nelidské a degradující zacházení, ponižující sexuální služby, likvidování lidí a popravky. ACAT proto soustavně informuje křesťanské kruhy, vyjednává na odpovědných místech ve prospěch obětí a vyzývá k modlitbám. ACAT má poradní hlas v OSN, což dovoluje, aby se mínění křesťanů vyslovilo i v nejvyšších instancích.

Ve Švýcarsku mučení neexistuje, není tu ani trest smrti, proto se práce zaměřuje do zahraničí. Jednotliví členové ACAT dostávají pro informaci zprávy o případech zla ve světě, o konkrétních obětech mučení a nelidského zacházení, o lidech, kteří zmizeli nebo jsou odsouzeni k smrti. Vedle toho jsou informováni žlutým plakátkem o politické situaci té které země. Je to tzv. naléhavá výzva a člen ACAT musí ihned odeslat dopis příslušné odpovědné instituci v zemi, kde někdo trpí. Tak dojde v krátké době vládám a ambasadám tisíce dopisů. Je to systém písemného znepokojování těch, kteří jsou za špatnou situaci odpovědní.

Ambasády obvykle zašlou odpověď švýcarskému ústředí ACAT o konkrétní situaci obětí, politická a právnícká místa odpovídají zřídka, jen tehdy, kdy jim záleží na mínění o jejich zemi, nebo pokud mají práve před volbami. Jednotlivé dopisy členů ACAT však podporují oběti morálně. Často je doslova udržují při životě, protože se o nich prostě ve světě ví, že se jimi někde někdo zabývá.

ACAT působí také ve sboru Francouzské reformované církve. K modlitbám za ty, kteří ve světě nelidsky trpí, byly v církevním roce vyčleněny zejména dvě příležitosti. Je to Velký pátek a Neděle lidských práv v adventu. Na Velký pátek, po přečtení oddílu o utrpení Pána Ježíše, čteme přímluvné modlitby, kde připomínáme současné utrpení mnoha lidí. Připomínáme, že Kristus ve svém životě reagoval na prosby trpících. Také připomínáme, že v hodině smrti nejme sami, že lidský život má cenu, modlíme se nejen za mučené, ale i za ty, kdo mučí. Myslíme na apoštola Pavla, který nejprve křesťany pronásledoval a sám jako křesťan později trpěl. Na konec velkopátečního shromáždění vyzýváme přítomné k podpoře dopisů, čímž do akce zapojujeme širší okruh křesťanů. V adventu je naše akce podporována a organizována přímo švýcarským ústředím ACAT. Obdržíme písemné materiály, texty modliteb, biblické texty. V Basileji připravují program této neděle společně katolíci a evangelíci. Zajistíme hudbu, přednášející a několik lidí, kteří přednesou své osobní zkušenosti a svědectví. A opět se sbírají podpisy, tak se jich každý rok v celém Švýcarsku sebere na 60 tisíc. Petice jsou pak předloženy ambasadám.

Výsledky nejsou okamžité, je zde potřeba času a trpělivosti. Protože spolupracujeme také s ministerstvem zahraničních věcí, dosáhneme občas osvobození vězně, zlepšení podmínek ve věznicích - jako návštěvu lékaře u nemocného vězně -, umožní se návštěva rodiny. Někdy se obdrží informace o zmizelém. Mezi dobré výsledky naší práce počítáme také to, že i v nebezpečných zemích, jako je Kongo či Mexiko, je spousta bojovníků za lidská práva, že nám důvěřují a že potřebují naši pomoc. Že ty pozitivní síly ve světě neusínají. Na světě je 2 miliardy křesťanů, což je obrovská síla dobra.

Přednášku sestry Martine Schutz ze sboru Francouzské reformované církve v Basileji přeložila L. Marková

UPRCHLÍCI

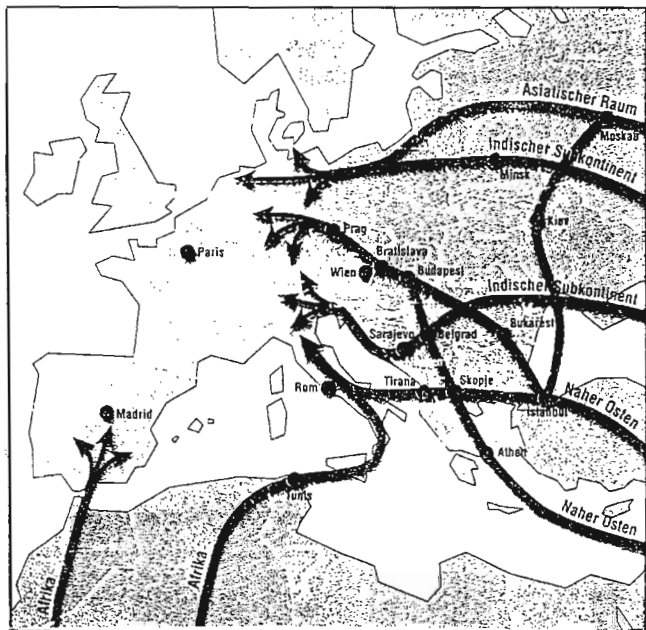
Mat. 25,40 - Král odpoví a řekne jim: "Amen, pravím vám, cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili."

Pod záštitou těchto Ježíšových slov v našich srdcích jsme slyšeli přednášku sestry Claudine Payot, laické duchovní pracovnice z Basileje, o proudech uprchlíků do Evropy a o problematice uchazečů o azyl.

Důvody, proč každoročně prchá cca 400.000 lidí do západní Evropy, jsou různé. Jedním z hlavních důvodů je válka: od konce poslední světové války se ve světě stále vyskytují ozbrojené konflikty. Jedná se většinou o občanské války mezi jednotlivými národními skupinami uvnitř jedné země (např. mnoho zemí v Africe, Bosna, Kosovo). V Africe, v bývalém Sovětském svazu a na Balkáně přinesly války statisíce obětí. V Bosně jsou kvůli zničeným domům, silnicím, školám a továrnám celé oblasti prakticky neobyvatelné. Dříve než se budou lidé moci vrátit do své vlasti, musí se tyto oblasti odminovat a obnovit výstavba. Dalším trpícím národem jsou Kurdové. Jsou pronásledováni a hrozí jim vyhlazení. Také oni masově prchájí.

Vedle politických důvodů existují i důvody ekonomické. Každý rok opouští statisíce lidí z chudších koutů světa svou vlast, protože život v západní Evropě s vysokým standardem a všemi vymoženostmi je pro ně lákavým cílem. Lidé z rozvojových zemí přitom nemají téměř naději na vstupní vízum, protože zpravidla nemají dostatečné vzdělání a kvalifikaci.

Jako uprchlíci na sebe tito lidé během své cesty berou obrovské riziko. Mimo jiné také proto, že zločinecké organizace využívají stále více tento globální migrační tlak pro svoje ilegální obchody. Za dopravení do zaslíbené země a pomoc při ilegálním přechodu přes hranice požadují horentní sumy a uprchlík je přitom zcela vydán do jejich rukou.

Jaká je situace uprchlíků ve Švýcarsku? Žádosti o azyl v roce 1999: 35.886, z toho zamítnuto 27.143, schváleno 2050, tj. 5,7%. Žádosti o azyl v roce 2000: 38.307, z toho zamítnuto 24.759, schváleno 2061. Počet žadatelů každoročně stoupá nejen ve Švýcarsku, ale i v ostatních cílových zemích (např. v ČR). Žadatelé jsou především ze zemí bývalého Sovětského svazu, Íránu, Konga, Bosny, Iráku, Srí Lanky, Turecka, ze zemí bývalé Jugoslávie atd.

Od roku 1985 existují ve Švýcarsku 4 přijímací stanice: v Basileji, Chiassu, Kreuzlingenu a Vallorbe. Žadatel o azyl se povinně nejprve musí hlásit v jedné z těchto stanic. V Basileji, ve stanici, kde již sedmým rokem pracuje jako laická duchovní u Evangelické duchovní služby pro uchazeče o azyl sestra Claudine Payot, je to 100-120 žadatelů týdně a cca 5000-6000 žadatelů ročně.

Po prvním dotazování jsou žadatelé postoupeni dále do kantonů, nebo jsou z přijímací stanice posláni přímo zpět do země původu nebo do nějakého třetího evropského státu. V každém kantonu je dobře organizované (organizace Caritas nebo HEKS) poradenské středisko pro uchazeče o azyl. Od zavedení přijímacích stanic se duchovní služby ujaly jak evangelická, tak římskokatolická církev.

Sestra Claudine Payot uvedla blíže tři případy, tři lidské osudy ze své praxe: příběh Loutfie Ahmed, pětadvacetileté novinářky ze Somálska, příběh Sadetty a jejích dvou dcer z Bosny a příběh Kurdky Eylem. V mnoha případech se nabízí otázka: "Smíme poslat člověka zpět do vlasti, když ho tam očekává mučení nebo smrt?"

Po přednášce následovala ukázka diapositivů a debata.

Dita Vaněčková

CESTA CÍRKVE ZA VÁLKY

Letos na konci května se sešla ke své třetí pracovní schůzi komise, která byla na základě usnesení synodu ustavena při synodní radě a která má zpracovat téma: "Cesta církve za války". Pozvání ke společné práci přijali dva pražští novověkáři, historikové ze starých evangelických rodin, doc. PhDr. Jan Galandauer a PhDr. Jan Dobeš. Ke druhé schůzce přišli zástupci Jednoty bratrské, br. senior Polma a bratr Kužel, kteří sebrali knižně vydané vzpomínky svých členů a nyní pracují na bibliografii článků uveřejněných v poválečných ročnících "Jednoty bratrské", v nichž jsou zachyceny válečné události i jména členů Jednoty, která se tak velkou měrou podílela na odboji proti nacismu. Uvítali jsme mezi sebou též Mgr. Jana Uhlíře, pravnuka profesora Jana Uhra, jednoho z předních odbojových pracovníků v Brně, který byl souzen ve stejné skupině jako Božena Komárková a odsouzen k smrti. Jan Uhlíř se odborně zabývá problematikou odboje, sebral mnoho vzácného dokumentárního materiálu o činnosti Sokolů za války a nyní pracuje na podrobném životopise Jana Uhra. Jeho průzkum materiálů zachovaných v archivech bude jistě pro komisi velkým přínosem.

Členové komise z brněnského seniorátu (PhDr. Milena Šimsová, RNDr. Blahoslav Šimek, Michaela Škvírová z heršpického sboru, která studuje historii, a Mgr. Jarmila Řezníčková) se už v lednu sešli na zvláštní pracovní schůzce v Brně s kurátorem sboru v Telecí, Antonínem Lamplotem, který přijel i se svou paní. Po společné poradě zajela Michaela Škvírová do Telecího, prohlédla archiv na faře a přivezla xerokopii zápisu z obecní kroniky v Pusté Rybné. "Strýček Dvořák", o němž ve svých pamětech s takovým uznáním píše Josef Grňa, vypsal po válce pamětihodné události a zachytil jména lidí, kteří s takovou obětavostí pomáhali lidem stíhaným gestapem. Manželé Šimkovi v Telecí natočili rozhovor s pamětníky zatýkáni a skrývaní pana faráře Otakara Kadlece, se sestrou Jarmilou Dvořákovou, rozenou Procházkovou ze Samotína a jejím mužem Josefem Dvořákem a s bratrem Josefem Lamplotem.

Komise pracuje pod vedením sestry faráčky Jarmily Řezníčkové a organizačně její chod zajišťuje farář Mgr. Jaromír Dus. Přejeme jí mnoho zdaru v další práci.

Milena Šimsová

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

BRNO I

1. 6.	Emanuel Mikšovský	30 let
2. 6.	Petra Michalová	30 let
2. 6.	Lucie Hvězdová	20 let
2. 6.	Emílie Petrová	92 let
3. 6.	Karolina Petrů	10 let
4. 6.	Zdenka Dvořáková	87 let
5. 6.	Alena Štrajtová	50 let
8. 6.	Věra Bednářová	60 let
9. 6.	Marie Běťáková	92 let
11. 6.	Alena Frčková	60 let
12. 6.	Rudolf Burian	87 let
12. 6.	Juliana Kubisová	50 let
12. 6.	Josef Opletal	99 let
13. 6.	Marie Skopalíková	81 let
16. 6.	Marta Zrůstová	82 let
17. 6.	Ladislav Prudký	20 let
21. 6.	Milena Veselá	87 let
22. 6.	Ludmila Beránková	83 let
22. 6.	Lýdie Maierová	70 let
24. 6.	Ondřej Zezula	20 let
27. 6.	Ladislav Zukal	70 let
28. 6.	Šárka Večeřová	40 let
29. 6.	Věra Vaněčková	60 let

V dubnu byly pokřtěny:

- 1. 4. Šárka Večeřová, nar. 1961
- 1. 4. Šárka Večeřová, nar. 1983

BRNO II

1. 6.	Marta Mikulášková	92 let
1. 6.	František Kašík	87 let
2. 6.	Vojtěch Kompiš	75 let
4. 6.	Františka Indráčková	92 let
5. 6.	Ján Revalo	76 let
7. 6.	Bohuslav Závodský	92 let
8. 6.	Jindřiška Procházková	78 let
9. 6.	Míla Uchýtilová	82 let
13. 6.	Vlasta Prokešová	80 let
13. 6.	Ctirad Novák	70 let
14. 6.	Radoslav Maška	82 let
17. 6.	Marta Pavelková	77 let
18. 6.	Miroslav Vaněk	79 let
22. 6.	Ludmila Pospíšilová	89 let
23. 6.	Jiřina Všeticková	87 let

V dubnu jsme se rozloučili:

- 5. 4. Anna Síssová, nar. 1914

ZE SBORŮ ČCE

BRNO - ŽIDENICE, JÍLKOVA 74

Farní úřad - Konečného 6, tel.: 48538108

Bohoslužby - neděle 9.00

10. 6. Konfirmace

24. 6. Rodinná neděle

Biblická hodina - čtvrtek 19.00

Dorost - pondělí 19.00

Starší mládež se schází dvakrát měsíčně v pátek.

BRNO - HUSOVICE, NETUŠILOVA 26

tel.: 45212420

Bohoslužby - neděle 9.00

Biblická hodina - čtvrtek 17.30

Mládež - pondělí 19.30

Děti - pondělí a úterý 18.00

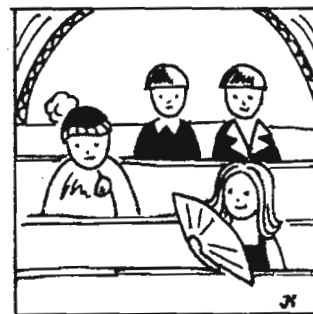
KOUTEK PRO MLÁDEŽ

UŽ ŽÁDNÉ VÝMLUVY

Abychom každému umožnili návštěvu bohoslužeb příští neděli, hodláme připravit speciální opatření pod názvem "Už žádné výmluvy".

· Pro ty, kteří tvrdí, že "neděle je jediný den, kdy se mohou vyspat", rozmístíme po bocích kostela lehátka.

· Vyhradíme zvláštní oddělení s křesílky pro ty, kteří pokládají kostelní lavice za příliš tvrdé.

· Oční kapky budou k dispozici pro televizní diváky, jejichž oči jsou unavené sledováním sobotních pořadů do pozdních hodin.

· Poskytneme též ocelové prilby, neboť někteří prohlašují, že "kdykoli vkročí do kostela, padá na ně střecha".

· Ti, kteří se domnívají, že je v kostele příliš chladno, dostanou přikrývky, ti, kdo soudí, že je příliš horko, obdrží vějíře.

· Zúčastní se i příbuzní a přátelé těch, kteří nemohou jít do kostela, protože vaří oběd.

· Jedna část bude zasvěcena stromům a trávě, neboť někdo rád hledá Boha v přírodě.

· Pro ty, kteří hodlají v neděli onemocnět, bude

zajištěna účast doktorů a sestřiček.

· Svatostánek bude opatřen vánoční i velikonoční výzdobou, aby si připadali jako doma ti, kteří kostel ani jinak neviděli.

· Pro ty, kteří nemohou slyšet kazatele, budou připravena naslouchátka, a pro ty, kteří ho slyšet nechtějí, špunty do uší.

Převzato z knihy Slepíci polévka pro křesťanskou duši

POŽEHNÁN NEJBOHATĚJI

Prosil jsem Boha o sílu, jen tak mohu dosáhnout úspěchu,

učinil mne však slabým, jen tak mohu najít pokoru.

Prosil jsem o zdraví, jen tak mohu vykonat velké činy, dostalo se mi neduživosti, jen tak mohu vykonat dobré činy.

Prosil jsem o bohatství, jen tak mohu být šťastný, dostalo se mi chudoby, jen tak mohu být moudrý.

Prosil jsem o schopnosti, jen tak mohu být lidmi veleben, dostalo se mi slabosti, jen tak mohu poznat Boží potřebu.

Prosil jsem o všechny radosti, jen tak si mohu užívat života, dostalo se mi života, jen tak si mohu užívat radostí.

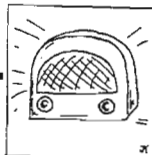
Nedostal jsem nic, o co jsem prosil, ale všechno, v co jsem doufal.

Proti mé vůli téměř, jen mé nevyřčené prosby byly vyslyšeny.

Byl jsem ze všech lidí požehnan nejbohatěji.

Převzato z knihy Slepíci polévka pro křesťanskou duši

ZPRÁVY ZE STARŠOVSTVA

BRNO I

Na začátku byly hodnoceny sborové akce v minulém měsíci. Kladně byly přijaty skautské bohoslužby. Hodnotným zážitkem bylo setkání s přáteli z Basileje. Zvláštní poděkování patří sestře faráře za přípravu celé této návštěvy. Podnětné bylo i navázání přátelských vztahů se sborem ve Vídni. Hojně navštívena byla také výstava J.Šplíchala. Poděkování patří všem, kteří se přihlásili na hlídací službu. Byl přijat plán bohoslužeb během prázdnin. Jakmile pokročíme v jednání se zájemci o nájem obchodů do Joštovy ulice, bude ještě do prázdnin svoláno mimořádné sborové shromáždění. Byl schválen plán dovolených kazatelů a sborových pracovníků během prázdnin.

Staršovstvo jmenovalo na rok předsedy komisí: stavební - Milan Ryšavý, finanční - Václav Matoulek, liturgická - Olga Tydlitátová, výchovná - Jiří Gruber, křesťanské služby - Rut Hanáková a kuchyňské služby - Jitka Najbrtová. Byla podána informace o jednání s Evangelickou akademií, která má zájem o prostor po Britské radě. Na podzim se připravuje do ČK výstava obrazů Vladimíra Soukupa z Prahy. Pro sestru farářku byl zakoupen starší notebook a rozhodnuto o datu konání celocírkevních sbírek: na Diakonii 3.6. a sbírky solidarity 24.6. V červenci bude také vykonána sbírka ve prospěch Armády spásy. Stavební komise dostala za úkol zabývat se možnostmi zřízení WC v Červeném kostele. Čeká nás příprava ekumenických bohoslužeb na první adventní neděli, které bude z Červeného kostela přenášet Česká televize. Hledáme firmu, která by opravila zesilovací zařízení v ČK, aby nedocházelo k výpadkům zvuku a zbytečnému rušení cizím signálem.

jg

BRNO II

V mimořádném termínu - na konci svátečního dne 8. května - se staršovstvo tentokrát sešlo s úmyslem dostát všem povinnostem přesto, že se řádných kalendářních termínů na začátku tohoto měsíce jaksi nedostává. Velikou část jednání jsme věnovali otázce, k níž se před časem vyjádřilo hodně pravidelných účastníků služeb Božích v Blahoslavově domě. Dotaz se týkal sborových oznámení a jejich místa v bohoslužebném pořadu. Ukázalo se, že to sice řadu členů sboru zajímá, ale jejich názory ani zdaleka nepředstavují cosi jako jednotný postoj. Naopak se projevil různý přístup dotázaných účastníků služeb Božích - a neméně různé bylo i zdůvodnění přístupu. Staršovstvo se proto rozhodlo zavést "na zkoušku" pořad služeb Božích, jak jej doporučuje reformovaná agenda. Rádi přijmeme dobře míněná sdělení o tom, jak se tento pořad jeví jak pravidelným účastníkům, tak i třeba náhodným hostům.

Kdo má povědomí o rozsahu těch záležitostí, jimiž se presbyterky a presbyteri ve sboru musí pravidelně zabývat, ví, že ani tentokrát nemohly přijít zkrátka hospodářské záležitosti. Po dlouhých měsících úsilí se podařilo řádně dovést téměř do konce opravu prastarého schodiště v obytné budově Blahoslavova domu. Místo schodů, které generace obyvatel, namnoze i muži a ženy zvučných jmen, proslapaly až k neschůdnosti, je dnes v obytném domě schodiště úhledné a světlé, radost po něm chodit. Snad se časem podaří obdobně zúhlednit i průjezd v domě, kterým přicházejí lidé chystající se vstoupit do kostela. Odvažujeme se doufat, že i do té doby, než se to podaří, budou do tohoto místa dobrých setkání přicházet rádi.

ju

TÝDEN VE SBORU

BRNO I

BRNO II

PONDĚLÍ

- 18.30 - staršovstvo (11.6.)
- 19.00 - sborové vzdělávání (25.6.)

ÚTERÝ

- 15.00 - služby Boží v DD Věstonická
- 17.00 - dětský klub
- 17.00 - biblická hodina pro děti
- 18.00 - dorost - setkání mladší mládeže

- 18.30 - staršovstvo (12.6.)
- 19.30 - třicátníci (5.6., 19.6.)

STŘEDA

- 13.00 - služby Boží v Diakonii Hrnčířská
- 15.00 - kavárnička (pro dříve narozené)
- 16.00 - konfirmační cvičení I. ročník
- 18.30 - rozhovor nad Bibli - setkání dospělých
- 19.00 - sdružení mládeže

- 13.00 - služby Boží v Diakonii Hrnčířská
- 18.00 - biblická hodina v Blahoslavově domě
- 19.15 - mládež

ČTVRTEK

- 9.00 - klub otevřených dveří
- 16.00 - setkání konfirmandů
- 17.00 - biblická hodina pro dospělé (do 14.6.)
- 18.00 - pastorační rozhovory (po domluvě)

- 14.30 - vyučování dětí
- 15.30 - vyučování dětí
- 16.00 - příprava konfirmandů

PÁTEK

- 15.00 - náboženství - Rychmanov
- 16.00 - konfirmační cvičení - Rychmanov
- 18.30 - zkouška pěveckého sboru

SOBOTA

- 10.00 - služby Boží v DD Kociánka (16.6., 30.6.)

NEDĚLE

- 9.40 - modlitební chvíle
- 10.00 - nedělní škola pro děti
- 11.00 - setkání na faře při kávě a čaji
- 18.00 - pěvecký sbor mládeže

- 10.00 - setkání v Blahoslavově domě při kávě a čaji

SETKÁVÁNÍ

— BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK. Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Vychází za finanční podpory Města Brna. Internet: <http://setkavani.hyperlink.cz>. Odpovědní redaktoři: J. Gruber, J. Vítek. Na čísle spolupracovali: Marek Baláš, Miloslav Cahlík, Dr. Jan Franců, Jana Kovářová, Ludmila Marková, Jiří Nantl, Ctirad Novák, Daniela Ryšavá, PhDr. Eva Šimková, RNDr. Blahoslav Šimek a externí spolupracovníci. Registrováno pod číslem: R7/98. Vychází 10× ročně poslední neděli v měsíci. Časopis je možné objednat na adrese sboru ČCE Brno I. Na stejnou adresu je možno posílat i literární příspěvky. Doporučená cena jednotlivého čísla 12 Kč, pro předplatitele 10 Kč. Adresa sboru ČCE Brno I - Opletalova 6, 602 00 Brno, tel.: 05/42211453, email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.berolina.cz/ccebrno>. Adresa sboru ČCE Brno II - Lidická 79, 602 00 Brno, tel.: 05/41 21 24 69, email: evsboii@iol.cz. Datum uzávěrky příštího čísla: 7. 6. 2001